

- Äntligen -

av projO - 2008

Sen jag var liten har jag haft en oros känsla i magen, ständigt närvarande. När jag blev äldre och fann min könsliga identitet så blev mycket bättre, lugnare och tryggare, men den där känslan av inre frid var alltid saknad. Att vara ensam ofta vänjde jag mig vid, men stunder som den här var tomheten mer påtaglig än annars.

Jag hade varit i Sthlm på besök hos en kille, det var första gången vi träffades. Men saker hade inte gått särskilt bra, det hade slutat med att jag lämnat hans lägenhet på kvällen. Sista tåget hem hade gått och nu satt jag vid centralen och funderade på vad jag skulle ta mig till. Jag hade visserligen vänner i Sthlm. T o m delar av min familj bodde här, men klockan var snart 23, den enda som skulle kunna hämta mig med bil, var min pappa och vi har inte särskilt nära kontakt. Han skulle säkert göra det, men jag ville helst inte ringa.

Så, bedrövad och nedstämd över att ingenting gått som jag hoppats, satt jag på ett fik som stängt och lyssnade till de sporadiska ljuden av trampande skor mot golvet och det ekande ljudet i salen med det höga taket.

Jag satt i svart kort skinnjacka med långa muddar och pälskrage upptill, svarta bondagebyxor, högklackade skor med bred klack och under jackan en vit långärmad polotröja. Jag frös inte iaf, det var nästan varmt, fast jackan var uppklädd och jag hade tagit en ganska lång promenad genom kylan där utanför.

"Tåg från Enköping, ankommer nu på spår 7"

Rösten ekade i den näst intill tomma salen. Jag satt med benen i kors, lutades mot stolsryggen och tittade mot trappan där folk så småningom började komma. En, två, tio, tjugo. I folkvimlet kändes det mindre ensamt för en stund. Nästan lite som en utekväll, med vänner och den där känslan av att man kan prata med vem som helst, alla är ens vänner. Jag ska erkänna att det inte slagit mig så många gånger, men när jag uppträtt några gånger så kändes det så efteråt. Alla visste vem man var, alla ville prata med en. Artistiska uppträdanden är beroendeframkallande.

Mitt i folkvimlet dök ett ansikte upp som såg vänligare ut, på ett utmärkande sätt, men det var något mer med det. Jag kunde inte sluta titta. Det var en man i 30årsåldern, kortsnaggat hår, nästan rakad men den stubb som syntes var blond. Han var lång, säkert 190 och det i sig gjorde att han stod ut lite i mängden, men det var något mer. Han kom närmre och jag kände att jag borde sluta stirra, men så precis mötte han min blick och jag fastnade en sekund till, innan jag tittade ner. Jag sneglade upp igen och såg att han stannade in, han var på väg bort först, men sen vände han sig om och började gå i min riktning. Jag kände ett nervöst pirr i magen, men lugnade mig själv med att han omöjligen kunde vara på väg mot mig. Varför i hela fridens namn skulle han gå fram till en främmande människa som bara råkat titta en sekund för länge?

Fast sen kom en våg av tänkbara anledningar, ingen av dem var lugnande. Jag försökte titta åt ett annat håll, men märkte hur han kom närmre, uppenbart med siktet riktat mot mig.

- Ursäkta, Hanna... Är det du?

Om tankarna virvlat genom huvudet så är det inget mot hur det kändes nu. Jag var totalt ställd, men mannen log mot mig och lite ängsligt log jag tillbaka. Han sträckte fram handen och verkade redan säker på att han tagit rätt, vilket gjorde mig ännu mer stressad för jag insåg ju snabbt att det här var någon jag borde känna igen. Men det gjorde jag inte. Inte mer än den där känslan jag haft först, men inget namn, ingen plats, ingenting.

– Förlåt, jag känner inte igen dig. Har vi träffats?

Med ett nervöst leende tog jag hans hand, han log och skakade den och nickade åt mig. Han förde sig väldigt korrekt, jag fick spontant lite känslan av en militär, polis eller något annat uniformerat yrke. Kort, saklig, korrekt och inte babblig. Fast om det bara var hans sätt, eller om det fanns något mer bakom den känslan hade jag just nu ingen aning om.

– Jonas, vi har pratat på QX och sen lite på Darkside tror jag också, men det är ett tag sen nu. MrBrooks hette jag där. Låter det bekant?

Generad log jag och skakade på huvudet.

– Förlåt, verkligen, jag brukar alltid känna igen ansikten, men jag minns verkligen inte vem du är!

- Det är ingen fara. Jag tror inte vi pratade så länge, men du har ett utseende som fäste sig i minnet. Att jag skulle komma ihåg ditt namn gjorde mig dock lite mer förvånad, det trodde jag inte om mig själv och mitt minne...!

Han log och pekade med handen mot stolen intill.

– Är det okej om jag sätter mig?

Jag nickade och log.

– Ja, visst. Gör det.

– Jaha, vad gör du i Sthlm då? Jag hade för mig du bodde i... Västmanland? Eskilstuna var det, eller... Västerås?

– Ja, Västerås!

Jag log igen, lite imponerad av att någon bemödat sig med att lägga så mycket om mig på minnet, efter en så ytlig kontakt.

– Ah, du ser!

Han log finurligt och knackade sig själv med fingret på tinningen. Jag log fortfarande och sänkte blicken.

– Mjo jag skulle hälsa på en chatkompis.

Jag försökte le, men det kändes inte så övertygande.

– Så, nu väntar du på tåget hem då eller?

– Njåe. Det verkar inte gå något mer tåg och... Ja, de gick inte så bra som jag hade hoppats.

– Ojdå... Men hur ska du lösa det då? Du kan ju inte sitta här hela natten?

Jag log lite, hopplös och ryckte på axlarna. Jag kände mig lite dum, för att jag försatt mig i den här situationen.

– Nu har jag tyvärr ingen bil, för den är på besiktning. Det var därför jag kom med tåget...

– Det är ingen fara, du behöver absolut inte...

– Men gumman, jag vägrar lämna dig ensam här. Du kan inte sitta ensam flicka, på centralen mitt i natten?

Magen knöt sig, men hans omtanke kändes äkta och trots att jag kände mig obekvämt i situationen så kändes det faktiskt lättande att höra honom säga de orden. *"Jag vägrar lämna dig ensam här"*.

– Okej..

Jag log lite blygt och sneglade upp på honom.

– Jag bor faktiskt rätt nära, tror du att du vågar följa med mig hem?

Jag nickade, det kändes inte alls farligt. Inte efter den här dagen. Hur mycket sämre kunde det rimligen bli? Han log, tog min hand och klappade på den.

– Det här ordnar vi.

Det var en lite ovan känsla, av omhändertagande som jag inte var så van att uppleva. Att faktiskt känna att jag inte själv behövde lösa det här. Det fanns någon större, någon som kunde lösa saker, och som verkade ha omdömet för det utan att jag skulle behöva diskret göra det mer eller mindre åt honom, men utan att riktigt ta kommandot för att inte såra hans manlighet.

- Vill du sitta kvar en stund, eller ska vi gå direkt? Jag har en hund där hemma som antagligen klättrar på väggarna om han inte redan gjort sina behov på min sänghalva, så...

Jag log och reste mig.

- Nejdå, vi kan gå.
- Perfekt.

Han ställde in sin stol, medan jag lämnat den kvar, så lite förebrådd av hans exempel gjorde jag likadant medan han gick förbi mig och sen gick vi sida vid sida, han ett steg före mot de roterande dörrarna.

- Här, vänta, vi tar en taxi.

Jag sträckte mig ner i väskan efter min plånbok för att se om jag överhuvudtaget hade några kontanter på mig. Jonas såg det och skakade på huvudet.

- Nejnej, knasfia. Jag betalar.

Han höll upp dörren och jag log lite förläget och satte mig ner. Han gick runt, klev in på andra sidan. Chauffören satt och skrev i nåt och höll en tidning samtidigt, som han vek ihop när Jonas satt sig ner. Han fick huka sig lite när han klev in för att inte slå huvudet i taket.

Jag såg lite försiktigt leende mot Jonas som böjde sig fram och gav chauffören adressen, han såg på mig med vänlig blick när han lutade sig bakåt igen. Han måste sett att jag var lite nervös, för han tog min hand och kramade om den.

- Det ordnar sig Hanna.

Jag nickade vagt. Han släppte min hand och det kändes faktiskt tomt, men jag tänkte inte sträcka mig efter hans hand igen. Det var alldeles för tidigt. Jag visste inte ens om jag själv ville det, men på något sätt så kände jag mig naturligt trygg i hans sällskap. Jag undrade om han hade den effekten på alla människor. Han var ju snygg, uppenbarligen vältränad. Flickor måste falla som stockar för honom. Tänk om han var en kåtbock som bara raggade runt efter sex. Jag stötte på dem ständigt. Kanske förväntade han sig att få omkull mig nu? Jag hoppades verkligen inte det, men jag kunde inte låta bli att slås av misstanken och det gjorde mig lite bedrövad. För han verkade så fin. Jag ville inte få min alltid så cyniska syn på män bekräftad ännu en gång. Inte två gånger samma kväll.

- Här har min pappa ett företag. Där, den röda skylten, om du ser?

Han böjde sig över på min sida och pekade uppåt. Det var svårt se, men jag kände doften av honom när han lutade sig så nära intill.

- Vad heter din vovve förresten?
- Lajka heter hon. En riktig liten bitch.
Han flinade och tillade; - Men hemskt söt är hon.
- Vad är det för slags ras?
- En blandning mellan schäfer och rottweiler. Ser ut som en schäfer, men helt svart. Ena örat hänger lite, hon är riktigt söt. Du är inte allergisk väl förresten? Eller hundrädd?
- Nejdå. Jag har två katter.. vi hade hund när jag var liten. Eller ja, mindre. Han dog när jag var 16.
- Jaha, vad var det för ras?
- En bernersennen. De ser typ ut som St.Bernard, om du vet vilka det är?
- Ja visst! Stora, dregelhundar, haha.
- Ja, precis. Fast han dreglade inte så mycket och han var väldigt liten för att vara hanhund i sin ras.

Plötsligt stannade bilen in.

- Framme!
- Jaha, oj redan?

Jonas betalade, medan jag klev ur på min sida och han strax efter ut på sin. Jag tittade så jag inte tappat nåt, men det verkade lugnt. Allt var med, väska, flicka, mobil och allt.

- Allt med?
- Jao.
- Här är det. Vi ska upp en bit.

Lägenhetshuset låg precis vid vattnet. Det såg väldigt fräscht ut, men jag har usel koll på Stockholms geografi så jag brydde mig inte ens om att fråga var vi befann oss. Jag kunde inte minnas att han sagt vad han jobbade med, men bo mitt i Stockholm är ju inte billigt var man än befinner sig. Vi tog hissen upp.

- Egentligen borde jag gå ut med henne direkt, men du kan stanna inne om du vill det? Jag går bara en kort promenad isf. Om du inte vill följa med?
- Jag kan gå med. Jag är lite frusen bara.

Jag gäspade och kurade armarna om mig själv.

- Naw, men då ska vi inte släpa ut dig. Vet du, jag fixar lite te åt dig så kan du krypa ner i soffan så länge. Vi går bara en liten bit, så – det går snabbt. Hur låter det?

Jag log, te går alltid hem om man vill göra sig populär hos mig. Sitta i en skön soffa kändes väldigt lockande. Jag var ganska matt efter den här dagen kände jag och att få ta av sig lite och sjunka ner i något mjukt, med en varm kopp te kändes som en väldigt lockande tanke.

- Okej, om du säger det så...

Jag log, dörren plingade och öppnades.

Tydligen var det bara en dörr där uppe och det slog mig med förvåning. Jag kunde inte minnas att jag någonsin varit i ett hyreshus med bara en enda lägenhet på ett helt plan.

- Bor du helt själv här uppe?

Jonas låste upp dörren och möttes av en ivrigt hälsande vovve som grymtade och strök sig ivrigt, på väg att skälla men Jonas hyschade henne och det blev bara ett lustigt brölände läte, blandat med snabba flämtningar. Uppenbarligen hade han varit väldigt saknad. Hon sprang förbi och kom emot mig och strök sig ett varv runt mina ben innan hon sprang tillbaka till Jonas som leende pratade med henne och rufsade om henne i pälsen.

- Aah husses lilla flicka, har du saknat pappa?

Jag log förtjust. Han var hur söt som helst med henne och för en stund önskade jag nästan att jag varit hunden istället. Tänk vilket underbart liv att bli sådär varmt hälsad på varje dag.

- Stig på Hanna! Hon bits inte som sagt, men hon välter nästan omkull en om hon tar sats ordentligt...!

Han skrattade, hälsade på henne igen och sträckte sig efter kopplet.

- Ska vi ta en promenad du och jag? Ja? Ska vi det?

Lajka verkade helt med på noterna och upphetsat var hon på väg att skälla igen men Jonas lade ett finger på nosen och lekfullt hukade hon sig och slickade mot hans hand.

- Visa att du kan sköta dig nu när vi har fint besök.

Det slog mig att varje gång han talade till hunden lystrade jag spontant som om det var mig han sagt det till, vilket gjorde mig något förlägen när jag gång på gång kom på mig själv med det.

- Ja just du ska ju få lite te också. Sitt Lajka! Duktig flicka...

Jag tog av mig jackan, lägenheten var stor. Etageväning med sovrum med öppen syn ner till vardagsrummet. En stor tv, en vit stor soffa, glasvägg ända upp till taket med jättevacker utsikt över vattnet och alla lampor som lyste ifrån stan. Jag bara gapade när jag såg mig omkring.

- Shit, va fint du bor!

Jag log och tittade mig märta imponerad omkring.

- Slå dig ner vännen, jag satte på tekokaren så du kan bara hålla upp i koppen. Vi går en liten promenad, är tillbaka om max, typ.. tio minuter. Är det okej?

Jag hade satt mig ner i soffan, dragit upp fötterna och tittade mig fortfarande imponerad omkring. Det var en stor, fascinerande metallskulptur som slingrade sig upp för väggen intill. Jag kunde inte riktigt se vad den föreställde, men formerna fascinerade mig.

- Okej, jag väntar här!
- Jättebra. Vi kommer strax!

Dörren slog igen. Jag hörde det gurglande ljudet av tebryggaren bakom mig. Det låg en blå filt intill som såg väldigt lockande ut. Jag tog och vek upp den och lindade in mig själv. Tvkontrollen låg på bordet framför, men jag orkade inte sträcka mig efter den och kände mig ändå inte sugen att titta på tv. Jag lutade huvudet bakåt, tittade upp i taket. Allt utom tebryggaren var tyst. Jag funderade kort på att titta runt, men det kändes oartigt när inte han var där, att snoka. Så jag väntade kvar i soffan, tills pysandet och gurglandet tog slut. Jag vände mig om, det såg ut som att teet var färdigt. Jag reste mig, med filten om mig och tultade fram, upp för trappsteget till köket och hallen, allt var väldigt öppet. Tekoppen var hög, gul. Inte snygg direkt, men den var kraftig nog att hålla värmen bra, sade mig intuitivt min tedrickarerfarenhet när jag tog kannan och höll upp i den. Det luktade jättegott. Ganska söt, fruktig smak, men mer intressant än bara nån enskild fruktsmak. Jag kunde inte sätta fingret på vad och det var för varmt för att smaka direkt, men jag gick nöjd tillbaka till soffan och satte mig ner.

Nu var det helt tyst. Jag bestämde mig för att slå på TVn iaf. Ljudet skulle göra att det kändes lite mindre ensamt och att jag kände mig lite mindre bortkommen i den stora lägenheten, alldeles själv. Det låg tre kontroller på bordet. 'Sony' stod det på TVn, men två av kontrollerna var Sony och jag fick helt enkelt prova mig fram. "Blueray" stod det på den ena, så jag antog att det inte var TVn. Slutligen fanns alltså bara en kontroll kvar och när jag tryckte på P+ tangenten så gick TVn igång. En smula stolt över att jag löst det tekniska mysteriet själv, satte jag mig ner igen och bläddrade mellan kanalerna. Jag stannade på femman, det var Jay Leno.

Jag hann knappt smaka på teet innan dörren öppnades igen. Det kunde knappt ha gått fem minuter kändes det som, men jag hade inte tittat på klockan.

- Gick det bra? Ropade jag mot hallen. Jonas höll på att ta av sig skorna och Lejka hade redan hunnit in och hälsade på mig som om det var första gången vi sågs igen. Hon satte upp tassarna i soffan för att slicka mig i ansiktet, men Jonas kom precis ner i vardagsrummet och när han såg att hon var på väg upp i den vita soffan röt han till.
- Ner med dig!
Både jag och hunden hoppade genast bort från soffan och Jonas började skratta när han såg min häpna uppsyn och ryggradsmässiga reaktion.
- Haha - Du är ju för söt!
Jag rodnade när jag insåg mitt misstag och medan Lajka sprang till köket, antagligen för att dricka vatten satte sig Jonas ner och klappade bredvid sig.
- Sitt fint.
Han log finurligt mot mig och förläget leende satte jag mig ner igen och rättade till den blå pläden.
- Tänk om det var sådär lätt att uppfostra en vovve...

Han log och strök mig lätt över kinden med sin knoge.

- Ja, jag är rumsren och allt...

Så jag och log finurligt tillbaka och han skrattade till igen innan han vände blicken mot TVn.

- Vad tittar du på? Jay Leno?
- Ja, det kändes så tyst så jag bara slog på nåt typ.
- Mh, jag förstår hur du menar - jag brukar somna till TVn ibland. Det är skönt med nåt som låter, mer än den där snarkande potatissäcken.

Jonas nickade åt Lajka som precis kommit tillbaka. Hon låg på golvet och sneglade upp mot oss, drog en djup suck och vände lite på sig, lade sig tillrätta.

- Du får ge henne en knuff, annars måste det bli svårt att sova?
- Nja, jag sover som en stock, så det är säkert jag som håller henne vaken.
- Snarkar du?
Jag flinade.
- Nja, jag vet inte. Inte så jag har fått kritik för det iaf. Så, det är kanske ingen fara. Dudå, fröken?
- Njåe. Jag låter tydligen lite konstigt på mornarna ibland, precis när jag är på väg mellan att sova och vara vaken. Men annars tror jag inte det är nån fara...
- Jasså, det är inte nåt särskilt som framkallar det ljudet då?
Han log menande och jag såg spelat förödmjukad ner.
- Nää...
- Om du säger det så.

Han såg på mig som om han inte trodde alls på mitt nekande.

- Är du trött förresten? Säg till om du vill sova, du får ta min säng förstås.
- Jag är lite slut från tidigare idag, men jag behöver inte sova än. Fast, de vore roligt se resten av ditt hem.

Jag log och såg på Jonas och han sken upp och reste sig från soffan.

- Jamen, givetvis! Kom, ska du få en liten sightseeingtur.

Han höll fram sin hand och jag blev lite ställd först, men tog hans hand och reste mig. Han släppte när jag stod upp, men lade sin hand på min rygg och pekade bort mot väggen i andra änden av rummet. Det stod ett piano mot väggen.

- Här har vi pianot, som jag spelar på när grannarna försöker sova.
- Oh, spelar du piano, va roligt! Jag kan spela liiite, men inte efter noter eller så...
- Ja, jag har spelat sen mellanstadiet typ, så, men det blir inte så ofta nu för tiden.

Han gick vidare, bakom fanns ett till rum, lite som ett sällskapsrum, det var helt mörkt men han tände lampan i taket och jag såg en TV på väggen längst bort och ett biljardbord och en bardisk på högersidan. Det såg riktigt mysigt ut. Som en mindre bar, med egen ingång, vägg i vägg. Det stod ett par tresittssoffor längs med två av väggarna och det låg en biljardkö i en av dem.

- Det är lite stökigt, men när jag bjuder hem folk brukar vi ofta hamna här inne. Fast nu har jag inte riktigt haft tid på sistone.
- Åh, de va jättemysigt ju. Biljard är roligt...
- Ja, de är riktigt kul. Vi brukar ha lite turneringar, jag är väl inte proffs direkt, men ja, de är kul!

Han vände sig om, öppnade dörren intill.

- Här är tvättstuga och badrum, inte så roligt att titta på kanske, men nödvändigt.
Badrummet där uppe är lite roligare.
- Åh, har du två stycken?
- Japp med jacuzzi och allt!

Han log och lade handen om min rygg igen och sen gick vi tillbaka till hallen och mot den roterande trappan upp till övervåningen. Lajka som upptäckt att vi var på rundvandring kom lufsande och sprang före upp för trappan. Klorna slirade mot trappstegen.

Vi kom upp för trappan i en hall, det var öppet rakt ner till vardagsrummet nedanför.

Längre bort kom vi till det första rummet av tre.

- Här mitt arbetsrum. Här sitter jag och jobbar ibland på dagarna, när jag inte måste iväg.
- Vad jobbar du med?

Jag tittade in, det stod en dator med stor skärm och vagt blå lysande högtalare som hängde på väggen precis bakom. Några växter i krukor på golvet, ett par bokhyllor fulla med böcker.

- Jag är civilingenjör i grunden, men sen har jag läst lite och nu driver jag ett spelutvecklingsföretag.
- Oh, på riktigt? Jag såg häpet på honom.
- Japp. Vi är inte så stora än, men det går bra faktiskt. Det ser lovande ut.

Vi gick vidare i hallen och han öppnade nästa dörr.

- Jag minns inte, sa du vad du jobbade med?

Snabbt skyndade jag mig titta in, för att ducka frågan och ge mig en sekunds tänktetid.

- Åh, va fiiiint!

Belysningen i badrummet var helt underbar. Den bortre väggen var i trä. Det stod en stor jaccuzzi i hörnet och även några växter hängde på väggen och en stor planta på golvet. Jag kunde inte avgöra direkt om dom var äkta. Det var ju inga fönster där inne. Oavsett var det väldigt fint. Till vänster fanns en stor spegel, med lampor som dock inte var tända, och ett handfat. Det var gott om yta och till vänster fanns ett skåp, förmodligen för handdukar och dylikt.

- Det är ju hur mysigt som helst.

Jag log stort. Han stod nära mig, snuddade mig vid sidan när han kikade in själv och nickade.

- Mm, jag är nöjd! Ska vi se sovrummet också?

Jag log förtjust och nickade.

- Jaa, självklart!

Vi gick in i sovrummet och han satte sig på sängen. Lajka stod intill och tiggde uppmärksamhet, vilket hon fick av Jonas som förstrött kliade henne bakom ena örat. Jag kikade på väggen. Det hängde lite foton, på Lajka, på Jonas och på ett barn kring femårsåldern.

- Vem är det?

Jag log och pekade mot fotot.

- Det är min systems dotter. Lovisa heter hon. Söt va?

Jag nickade med ögonen på fotot och tittade vidare.

- Trasslar du inte in dig i dem där?

- Va? Jag såg tillbaka på Jonas, som tittade ner på mina byxor och kedjorna i dem.

- Hihi, nejdå. Bara jag inte springer genom buskage eller nåt, så är det lugnt.

- Fina iaf. Sitter fint.

Jag log blygt. "Sitter fint", det är ett fint sätt att säga att min rumpa ser bra ut i dem. Men det fick han gärna tycka. Jag svankade och tittade bak.

- Jadå. Jag gillar dem. "Cybergoth lolita bondage-byxor" sa jag, som om det skulle förklara något.

- Där ser man, sa han och log. Han slutade klappa Lajka, som stod still en liten stund, innan hon bestämde sig för att lämna sovrummet.

Jag satte mig ner på sängen intill Jonas.

- Dags att nanna Hannapanna? Han lade handen på mitt lår och väntade på mitt svar, på väg att resa sig.

- Mmh, det är kanske dags.

Jag gäspade, Jonas reste sig upp.

- Jag ska bara borsta tänderna, jag tror jag har nån oöppnad tandborste du kan få låna, om du inte har någon egen med dig? Han såg avvaktande på mig.

- Tack, det vore snällt.

Jag kurade ihop mig med armarna i kors, frusen.

- Jag har jättevarmt duntäcke, så du kommer inte frysa länge till. Jag ska bara hämta

lakan, jag brukar inte bädda din del av sängen, eftersom jag ändå inte ligger där.

Kommer strax.

Jag nickade och väntade. Såg mig lite omkring. Ut genom fönstret. Det var svart himmel, men man anade skenet av lampor från staden där nedanför.

Jonas kom tillbaka med en tandborste som han gav mig och sedan öppnade han garderoben och tog fram lakan. Jag drog min polotröja över huvudet.

- Jaha, inget rosa, men tittar jag på dig så får jag känslan av att det kanske inte är hela världen? Han log lekfullt pikande och jag log tillbaka, helt svartklädd som jag var, med en svart top med nätärmar som jag haft under den vita polotröjan.
- Det går utmärkt med vad som helst. Jag är bara tacksam att få sova nånannanstans än på station!
- Givetvis. Det går faktiskt inte för sig.
Han lade ner lakanen på den sidan av sängen som var närmast fönstren, obäddad.
- Det förstår väl fröken?
Han såg mig allvarligt i ögonen och jag kände genast hur jag hukade mig och skämdes.
- Ja...
Han log genast igen och drog fingrarna genom mitt hår för att rufsa om det.
- Jag bara skojar ju med dig... Kan du bädda själv, medan jag gör mig i ordning bara?
- Javisst. Jag nickade, reste mig och började genast att luska ut vilket stycke tyg som var vad, för att bädda 'min' sida av sängen. Jonas försvann ut så länge.

Jag hann bli färdig och funderade på att ta av mig och krypa ner, jag hade börjat bli riktigt trött. Men insåg att jag hade sminket kvar och om jag inte ville se ut som en panda när jag vaknade borde jag tvätta bort det. Jag hade ju inte borstat tänderna heller. Jonas kom in igen. Han hade bara vita boxer och en vit t-shirt som han drog över huvudet med ryggen mot mig. Jag kom på mig med att stirra när han vände sig om, min blick hade fastnat på hans mage och jag kände mig genast dum när han tittade på mig, men han log vänligt som jag blivit van vid att han nästan alltid gjorde när han såg på mig.

- Gick det bra?
- Mmh, jag ska bara borsta tänderna och... Tvätta bort sminket.
- Gör så du. Han drog åt sidan täcket och lade sig ner, tände sänglampan.
- Ska jag släcka lampan? Sa jag och stannade upp vid dörren med handen på lampknappen på väggen intill.
- Ja, gör det är du snäll vännen.
Jag släckte lampan och med tandborsten i handen gick jag ner för trappan för att hämta min handväska. Jag hade haft lite saker med mig, omutifall jag skulle ha sovit kvar hos den kille jag först hade träffat. Men där hade inget gått som jag velat.

Uppenbarligen hade han fått uppfattningen av mig att det var en sexdate, trots att jag flera gånger sagt att jag inte träffar killar enbart för sex. Och jag var visst nyfiken på honom, kanske till och med lite intresserad, men det hade förstörts ikväll. Allt hade känts konstigt redan från början, sen när vi såg på film blev han snabbt alldeles för närgången och jag kände mig bara totalt avogt inställd till honom. Han hade surnat till, blivit sarkastisk och när jag ville gå hade han nästan varit hotfull. Men jag hann ta mig därifrån innan allt sparat ur totalt. Jag kände mig fortfarande illa berörd när jag tänkte på det.

Det slog mig när jag rotade igenom min väska att jag inte hittade min mobil.

"Helvete, jag måste ha glömt den hos idioten".

Jag kände hur jag blev tårögd. Det här var ett problem jag utan tvekan hade klarat mig utan. Fan.

Jag ville absolut inte dit igen. Men mobilen var dyr. Och uppbunden på ett abonnemang.

Jag kunde förstås maila honom och be honom posta mobilen, men efter den totalt misslyckade daten så kändes det inte som han skulle bry sig alls. Jag visste inte alls var jag hade honom längre. Allt han sagt innan kunde lika gärna bara ha varit lögn. Det kändes så. Som om allt varit ett sätt att få mig i säng.

"Att få erfarenheten att ha knullat en shemale", tänkte jag.

Hur ofta var det inte någon man skrev på mig på diverse communities med repliker om hur gärna de hade velat "prova en shemale". Visst hade jag inget emot uppmärksamhet i sig, komplimanger och nyfikna frågor. Men att reduceras till "en shemale" och en sexupplevelse, det var kränkande. Särskilt som jag så länge längtat efter att bli älskad och hitta någon. Någon som ville ha mig för den jag är som person, shemale och allt, men inte bara som en engångsupplevelse. En runkfantasi. Det var sådana upplevelser som gjorde att jag ibland seriöst funderade på om det inte vore värt att operera om sig. Bara för att slippa dessa kåtbockar med bara en sak i tanken. Men det här var ju jag. Det var min kropp, det var min personlighet. Jag ville inte begränsa mig själv pga andras trångsynthet och hänsynslöshet.

Jag gick upp till badrummet igen. Tanken slog mig *"Vet Jonas om att jag är shemale?"*. *Ett sting kändes i magen av ängslan. "Fan, jag kanske inte har sagt det? Tänk om han inte läste min presentation ordentligt. Bara kollade på bilderna och blev kåt som alla andra. Åh andra sidan, han visste ju att jag bodde i Västerås. Och mitt namn. Han måste ha läst något. Och han verkade ju skärpt. Nog måste han ha anat?"*

Jag var trött, mobilen var stulen, Jonas kanske inte visste vad jag var och vad hände i så fall om han skulle upptäcka det i sängen? Skulle han bli förbannad och kasta ut mig? Jag blev rädd och kände hur tårarna började krypa fram.

"Jävla skitdag."

Jag sneglade mot spegeln. Svarta ränder målades av tårarna som sakta rann. När jag såg min spegelbild brast det och tårarna flödade. Jag höll handen mot munnen i ett försök att kväva ljuden. Dörren var stängd. Han skulle nog inte höra. Han kanske redan sov? Jag svalde, försökte kontrollera mig. Det gick inte alls. Istället började jag böla rakt ut, med handen för munnen och medan jag bet ihop för att inte låta. Jag sjönk ner mot väggen, drog mina ben nära och lade pannan mot knäna. Ynkliga ljud slapp ofrivilligt ut. Jag försökte samla mig, men tankarna på alla praktiska problem, och känslorna från situationen tidigare ikväll vällde upp inom mig och jag kunde inte sluta. Jag drog efter andan, pep ynkligt i ett ansträngt försök att inte böla rakt ut.

Dörren öppnades och jag fick genast panik, men innan jag hann resa mig och försöka se oberörd ut mötte jag Jonas blick som såg bekymrat på mig. Han klev in och satte sig på huk framför mig.

– Hur mår du egentligen, lilla vän?

Jag bet hårt på underläppen, men det höll bara en halv sekund innan jag brast ut i gråt igen. Jag skämdes. Jag ville inte blotta mig såhär för en främmande människa.

"Gud, jag måste göra honom så obekvämt. Tack för att han tar hem mig..."

Men jag sneglade upp och han såg mest bekymrad ut. Bekymrad och medlidsam. Han strök mig varsamt över huvudet, medan jag snörvlande försökte samla mig.

– F-förlåt...

– Vill du ha en kram? Hans hand smekte mig med ovansidan mjukt mot kinden som var fuktig av tårar.

Men hade dåligt samvete och rädd att bli våldsamt förskjuten när jag erkänt svarade jag inte, utan försökte istället hitta rätt formulering.

– Jag vet inte om jag sagt det...

Jag svalde, såg försiktigt upp på honom.

– ...Men jag är transsexuell... "Shemale".

– Men.. Är det *det* du gråter om?

Han kramade om mig, den här gången utan att vänta på mitt svar.

– Det vet jag väl din lilla knasbolla. Inte ska du gråta över det heller?

Jag kramade hårt om hans nacke, snyftade fortfarande och kände hur det rann från näsan. Han luktade gott och lättnaden av att han inte verkade upprörd var enorm. Jag kände ett pirr av upphetsning i magen och släppte inte taget. Jag kände mig liten när han höll om mig och jag älskade det.

– Vet du Hanna?

– V-vad?

Jag snyftade, torkade kinden och såg på min hand som blev svart.

– Tvätta av dig, borsta tänderna, sen kryper vi ner och så kan vi prata hela natten, eller så länge du vill och behöver.

Jag nickade, log lite försiktigt.

– Du är snäll.

Jag sträckte handen mot honom och rörde hans mage. Han tog min hand och kysste den, innan han vände sig mot dörren igen.

– Så, skynda sötnos. Annars kommer jag och hämtar dig med våld.

Han log finurligt och lyckades få mig att le igen, fortfarande snyftande.

När jag kom in i sovrummet igen låg Jonas i sängen, med täcket nedvikt till midjehöjd. Han log vänligt och tog upp en vit t-shirt som låg på täcket bredvid honom.

– Här, till dig. Så du slipper sova naken. Finns viss risk...

Han avbröt meningen och kastade mig t-shirten, som jag tog emot och sedan satte jag mig på sängkanten. Jag knäppte upp mina byxor och drog ner dem, sittandes, med de svarta stringtrosor jag hade under. Så tog jag toppen över huvudet. Jag hade en svart bh under. Sedan operationen, våren samma år hade jag en ganska väl tilltagen byst, men avsiktligt satt jag med ryggen mot Jonas. Jag avsåg inte att provocera honom, inte just nu. Jag tog t-shirten över huvudet. Den var för stor, men det var praktiskt för den täckte rumpan också. Jag knäppte upp bh:n under t-shirten och tog diskret av mig den och lät den ligga på högen av kläder på golvet under mig. Jag tog av mig strumporna också och vände mig sedan om och kröp upp. Jonas drog kudden från min sida och lade den framför sin arm och klappade på den.

– Kom ligg.

Jag log lite och kröp ner under täcket och lade mig ner, ganska nära honom.

– Vad finns det risk för? Sa jag och såg frågande mot honom,

– Jasså det hörde du? Han flinade.

– Hihi, jaa.. Säg?

– Jag menade att säga att det finns viss risk, att om du sover naken att jag inte kan hålla händerna i från dig i sömnen, bara av att veta att du ligger där på armlängds avstånd.

Jag log förläget.

– Men jag ligger ju på din arm redan nu? Sa jag och såg spelat oskyldigt på honom.

– Jo, du gör ju det...

Han smekte min kind igen och såg varmt på mig.

– Vill du prata om varför du grät?

Jag såg ner, svalde och funderade kort.

– Jag kom på att jag glömde min mobil hos han, som jag var hos innan.

Jonas såg lite fundersam ut, men började lägga ihop ett och ett.

– Gjorde han något dumt mot dig, Hanna?

– Inte egentligen.

Jag tittade ner. Jag skämdes. Han hade ju inte eg. gjort något. Inte sagt något hotande.

Jag hade nog mest överreagerat. Kanske inte varit tydlig nog innan vi träffades, låtit

honom tro att det kunde bli något. Så hade han inte fått nåt, och han var förstås frustrerad. Jag visste ju själv hur jag kunde tappa humöret av sexuell frustration. Jag skulle iförsej inte ha betett mig som han gjort, men ändå...

– Imorgon får du visa mig var han bor, så fixar jag tillbaka din mobil. Det kan du vara lugn med...

Jag hörde den allvarliga tonen i rösten och såg upp på Jonas igen. Nickade försiktigt, innan jag kröp ihop närmre honom, med min kind mot hans bröst. Mitt ben snuddade mot hans, håriga.

Jag reagerade på att han var mjuk. Normalt brukade jag äcklas av hår på kroppen, även på män. Men av någon anledning inte med honom. Han var mjuk det var faktiskt mysigt. Inte för att han var extremt hårig på något sätt. Kanske hjälpte det också att han hade så vältränad mage och att det var en av de där attributen hos män som gjorde mig pirrig vid blotta åsynen.

Det och armar. Jonas hade väldans mysiga armar. Jag följde hans arm som låg över täcket med blicken, ner till hans hand. Jag lade min intill och jämförde storleken.

– Vad gör du? Sade Jonas med vänlig, undrande röst och vände sin hand med handflatan upp.

– Jämför... sade jag med ett blygt leende.

– Vem som är störst? Eller försöker du lista ut hur stor kuk jag har?

Han skrattade och lade sin hand ovanpå min. Den försvann helt. Han lyfte den och gav mig en kyss på handloven.

– Du har fina händer...

– Tack gumman. Vill du sova? Ska jag släcka?

Jag nickade. Fast nej, jag ville eg. inte sova. Jag ville ha hans vackra hand på min rumpa, eller om min midja. Men det tordes jag inte säga. Jag kröp ytterligare lite närmre. Jonas släckte sänglampan och vände sig mot mig, jag kände hans doft igen, och han lade sitt eget täcke över mig och kysste mig på huvudet.

Jag kunde inte hålla mig, utan tog hans hand och lade den på min rumpa och såg försiktigt mot honom i mörkret, blygt bitande på underläppen.

– Ska den vara där?

Han kramade mjukt om min nakna skinka och drog ett långsamt men djupt andetag.

– Din fantastiska lilla rumpa...

Jag log blyg, lade mina händer framför mig och tryckte mig mot honom. Det var så mysigt känna händer röra min kropp, att jag bara blundade och njöt.

Han kramade åt lite hårdare och jag gnydde lågt. Hörde hur hans andetag stegrades i tempo och hur han klämde på mina skinkor, en i taget, som för att utvärdera den noga.

Han andades mot mitt hår och stönade till. Jag drog mitt ben mot honom, tills jag råkade snudda mot något med knät. Jag lade mjukt min hand över hans boxershorts och kände tydligt konturen av hans stånd genom tyget. Han andades djupt och jag hörde varje andetag när jag kramade om hans kuk och mjukt runkade honom genom hans boxershorts. Han tog frustrerat handen, drog ner sina boxers och sparkade av dem, drog upp täcket igen och tog min hand och lade den på sin stenhårda kuk. Jag log och runkade honom mjukt. Han hade sin högerhand om min midja, mot sängbotten och den vänstra allt mer ivrigt knådande mina skinkor.

– Du inser väl vad du gör, flicka lilla?

– Mmh.

Sade jag, nöjd hummande och log. Jag andades själv tyngre av upphetsning och runkade i långsamma men bestämda tag hans kuk. Det rann fuktigt från hans ollon ner över min hand. Den kändes rejäl i min hand, som om den vuxit ytterligare när jag börjat smeka honom.

– Ligg - på – mage, kommenderade han mig sammanbitet.

Jag släppte hans kuk och rullade över på mage, med benen lätt särade. Han klev upp

över mig.

"Min stora hane bestiger mig..."

Jag kände mig jätteliten under honom, när han hukade sig ner och styrde sin kuk in mellan mina blygdläppar. Hans saliv fuktade mig med fingrarna vid analen och sedan tryckte ollonet mot analöppningen.

– Mmh... kved jag ynkligt och svankade, med benen lätt isär.

Han tryckte långsamt, tålmodigt mot min anal och gled sakta sakta in i mig. Det ömmade lite och jag drog efter andan när han började vidga min analöppning. Han var rejält grov och jag blev lite skraj det skulle göra ont. Men sakta sakta fyllde han mig. Jag hörde på hans andning hur han stålsatte sig. Till slut, efter en evighet av ynkliga kvidanden blandade med hans dova stön var jag fylld. Jag tog grepp om hans hand och tvinnade mina fingrar mellan hans.

– Min lilla Hanna...

Viskade han ömt och jag gnydde ynkligt tillbaka.

– K-knulla din flicka...? Viskade jag hest, med snabb andning.

Och det gjorde han. Med mjuka juck, som ökade i tempo allt mer. Det ömmade till lite när det gick som djupast, innan jag var helt uppknullad och han utan problem kunde ta mig i hela sin längd. Då greppade han mig om midjan, hukad över mig och huvudet i kudden intill mig. Jag njöt enormt.

Njöt av doften från honom. Av att höra hans stön. Av känslan av att vara totalt uppfylld. Jag var så upphetsad att det rann från mig, som det brukar börja göra när jag blir fylld analt och kvider av upphetsning. Hans stötar ökade i tempo. Jag kände hur hans juck blev allt mer juriska. Utan hänsyn och försiktighet, ren njutning och det tände mig. Att han sjönk allt djupare in i ett tillstånd av total njutning av min kropp. Ihärdigt pumpande mig. Djupt, bestämt och outtröttligt.

– Såå jäkla skön!

Han stönade upphetsat, andades ostadigt och stannade upp lite i tempot. Jag insåg inte direkt att han var på väg att spruta, förrrens det kom ett högt stön och han tryckte sig helt in i mig, flämtandes mot min nacke.

– Ååååh!

Varsamt sjönk han ner bredvid mig, gled långsamt ur och höll mig hårt och nära i sina armar. Jag kände hans hjärta dunka. Han var varm och jag också. Varm, lycklig och helt nyknullad i rumpan. Jag log försynt och han mötte min blick med ett matt leende.

– Underbara lilla flicka.

Han kysste min panna, lade sig ner igen och pustade ut. Sen somnade vi nog bägge två.